

ESTE ANO, ¡O ZOQUEIRO!

LEMA: TINTÍN POR TINTÍN

Velaí entre as luces,
carqueixas e uces
desta Terra Chá
onde os muiñeiros
maillos carpinteiros
andán a lidar,
velaí que chega
disposto e colega
un novo artesán.
Faltaban os zocos
de cachotes ocos
de tanto furar.
E xa hai zoqueiro
mostrando o certoiro
da arte manual.

De achas e toradas
as zocas furadas
¡que lideira dan!
Pra que algún labrego
as leve a ese rego
do antigo labrar.
Namentres o Neno
mostra o seu aceno
con moito alegrar,
no pau do ameneiro
a man do zoqueiro
é un puro furar.

A man fura e fura
lida na procura
da zoca artesá.
E acó unha casula
entre o boi e a mula
tamén mostra as mans.

No berce pequeno,
velaí ese Neno
tan feito pra nós,
e a xente zoqueira
ven velo en fileira
tentando arrorrós.
Tamén os ferreiros
xunto dos canteiros
ben terman do seu,
e as lavadeiras,
dispostas e obreiras,
laboran a treu.
Tan só son figuras,
cativas feitura
de moito lidar.
Á súa maneira
seguen na lideira
coma anos atrás,
e ben que merecen
ser o que parecen
no seu traballar.

Ó fondo, un castelo;
ben custou facelo
ata velo real,
e xa doutra banda,

o gando que anda
na noite a pastar.

Saben de invernía,
agro e gandería
as xentes de acá.
Velaí que veñen
e ó neno que teñen
queren arrandear.
Latrican as vellas,
pacen as ovellas
e a terra está en paz,
e onde os labradores
suspéndense as dores
e cadra outro andar.
Un pesca no río,
outro anda no fio
coma un tecelán.
E alá pola aldea,
corticeira e tea
ben se dan a man.

O gando na leira,
uns reis pola beira
dun río pousón,
e a escena que se abre
cuns anxos de xabre
e un Deus valedor.
Non será labrego,
pra volver ó rego,
mellor ser pastor,
ou un neno oleiro
constante e obreiro
nesta construción.

Acaso algún día
da carpintería
algo saberá.
Freixos e piñeiros
cerchas ou bidueiros
aínda tallará.
Así, dunha acha
se fura e non racha
un zoco terá.
Dese xeito, malia
dalgunha sandalia,
ben ha de calzar.

Mais no berce agora
xa nin ri nin chora
co sonó que ten.
Non cómpre a madeira,
a terra xabreira
no portal se ve.
E non hai sobrado
nin outro amoblado
có o berce que te ten.
Nin banzo nin piso
nin nada é preciso
pra termar dos pés.
Cortiza e area,
cartón, mofo e tea
dan moito para ver.
¡E a quen se lle conte:
de novo en Begonte
armouse o Belén!